

R O Z S U D O K
V M E N E S L O V E N S K E J R E P U B L I K Y

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne: S., IČO: X., so sídlom L., zast.: *JUDr. Ing. V.*, so sídlom A., proti žalovanému: **Ministerstvo financií Slovenskej republiky**, so sídlom Štefanovičova č. 13, Bratislava, o **preskúmanie zákonnosti rozhodnutia** správneho orgánu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. marca 2009 č. k. 2S 103/2006-24, takto

r o z h o d o l:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. marca 2009 č. k. 2S 103/2006-24 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e:

I.

Rozhodnutím č.: MF/009330/2006-961/499 zo dňa 27.01.2006 žalovaný správny orgán postupom podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Z.z. o správnom konaní (správny poriadok) potvrdil rozhodnutie Správy finančnej kontroly Bratislava č. I/122/12236/2005 zo dňa 16.12.2005 o porušení finančnej disciplíny podľa zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových

pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely tohto rozsudku len zák. č. 523/2004 Z.z.) a odvolanie zamietol.

Svoje potvrdzujúce rozhodnutie žalovaný odôvodnil tým, že rozpočtové prostriedky žalobca použil v rozpore s účelovým určením (§ 31 ods. 1 písm. a/ zák. č. 523/2004 Z.z.), a to tým, že rozpočtové prostriedky fondu reprodukcie použil v rozpore s účelovým určením na úhradu bežných výdavkov za dodané testovacie súpravy v sume 131.235,- Sk, tzn. že konal v rozpore s ustanovením § 10 ods. 1 a 7 zákona č. 303/1995 Z.z., a tak porušil rozpočtovú disciplínu.

Podľa § 31 ods. 1 písm. a/ zák. č. 523/2004 Z.z. porušením finančnej disciplíny je poskytnutie alebo použitie verejných prostriedkov v rozpore s určeným účelom.

Podľa § 10 ods. 1 zákona č. 303/1995 Z.z. o rozpočtových prostriedkoch v znení platnom v období vynaloženia prostriedkov (marec 2004) rozpočtové prostriedky možno použiť do konca rozpočtového roka, a to len na účely, na ktoré boli určené zákonom o štátnom rozpočte na príslušný rozpočtový rok alebo určené podľa tohto zákona.

Podľa § 10 ods. 7 zák. č. 303/1995 Z.z. v hore cit. znení rozpočtové prostriedky sa môžu používať len na určené účely a na krytie nevyhnutných potrieb a opatrení vyplývajúcich z osobitných predpisov. Rozpočtová organizácia a príspevková organizácia sú povinné pri používaní prostriedkov štátneho rozpočtu zachovávať maximálnu hospodárnosť a efektívnosť ich použitia. Rozpočtová organizácia a príspevková organizácia môžu používať peňažné prostriedky, s ktorými disponujú, len na účely, na ktoré sú určené, a na krytie opatrení nevyhnutných na zabezpečenie nerušeného chodu organizácie.

Ďalej žalovaný v odôvodnení svojho rozhodnutia mal preukázané, že žalobca použil v mesiacoch september až december 2004 na obstaranie a úhrady dlhodobého hmotného majetku a technického zhodnotenia prostriedky určené na bežné výdavky spolu vo výške **4.624.962,-** Sk. Podľa žalovaného v súlade s § 3 ods. 2 Výnosu Ministerstva financií Slovenskej republiky č. 22044/2002- 48 zo dňa 17.12.2002, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona č. 303/1995 Z.z. (ďalej na účely tohto rozsudku len „výnos MF SR“), bol žalobca povinný použiť na obstaranie hmotného majetku a technického zhodnotenia účet

fondy reprodukcie, na ktorom mal v priebehu kontrolovaného obdobia dostatok finančných prostriedkov.

Tiež žalobca podľa žalovaného neoprávnene (obdobne, ako v predchádzajúcej sume, žalovaný zdôvodnil odkazom na citovaný výnos MF SR) použil na obstaranie a úhrady dlhodobého hmotného majetku a technického zhodnotenia finančné prostriedky spolu vo výške **8.787.901,-** Sk.

S odvolaním sa na otázku prechodného pôsobenia právnych predpisov, ktorú žalovaný vyriešil s prihliadnutím na ust. § 37 ods. 3 zák. č. 523/2004 Z.z. žalovaný potvrdil právnu kvalifikáciu prvostupňového správneho orgánu, tzn. v daných prípadoch žalobca porušil finančnú disciplínu podľa ustanovenia § 31 ods. 1 písm. a) citovaného zákona, z dôvodu, že použil verejné prostriedky v rozpore s určeným účelom. Na základe uvedenej právnej konštrukcie žalovaný dôvodil, že žalobca je povinný vrátiť nielen 13.544.098,- Sk ale aj zaplatiť penále vyčíslenej v sume 4.436.782,- Sk (0,1 % zo sumy 13.544.098,- Sk podľa počtu dní).

Po posúdení všetkých právne relevantných skutočností a predložených dôkazov si odvolací správny orgán osvojil právny názor, že žalobca v podanom odvolaní neuviedol také skutočnosti a nenavrhol nové dôkazy, ktoré by odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia, a so všetkými návrhmi resp. námietkami žalobcu ako účastníka konania uvedenými v odvolaní sa vysporiadal.

II.

Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalobu zo dňa 15.03.2006.

Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa na nariadenom pojednávaní preskúmal napadnuté rozhodnutie v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie, ako aj postup správnych orgánov boli v súlade so zákonom a preto žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietol.

Krajský súd vychádzajúc z toho, že žalovaný vykonal u žalobcu finančnú kontrolu zameranú na obdobie od 01.09.2002 do 31.12.2004 a následne na to bolo začaté správne konanie, a pretože z vykonanej finančnej kontroly bolo preukázané, že žalobca použil na obstaranie hmotného majetku a technického zhodnotenia iné zdroje ako fond reprodukcie, potom žalovaný mu správne uložil povinnosť takto neoprávnene použité zdroje vrátiť do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

Pri svojom závere krajský súd vychádzal z aplikácie § 3 ods. 2 výnosu MF SR, § 3 ods. 4, § 6 ods. 9, § 10 ods. 1 a 7 a tiež z § 37 ods. 1 zák. č. 303/1995 Z.z. Na základe uvedeného si krajský súd osvojil záver, že povinnosťou príspevkovej organizácie je obstarávať hmotný a nehmotný majetok vrátane jeho technického zhodnotenia prednostne z vlastných zdrojov, avšak prostredníctvom fondu reprodukcie, bez ohľadu na zapojenie na štátny rozpočet, pričom rozsah obstarávania majetku je určený výškou prostriedkov vo fonde reprodukcie. Podľa krajského súdu tiež nebolo pravdivé tvrdenie žalobcu, že by nemal dostatok finančných prostriedkov, pretože finančná kontrola jednoznačne preukázala, podľa výpisov z účtov, že žalobca mal na fonde reprodukcie dostatok prostriedkov, z ktorých mohol svoje výdavky na hmotný majetok bez problémov uhradiť.

III.

Vo včas podanom odvolaní zo dňa 21.04.2009 (č. 1. 30) proti rozsudku prvostupňového súdu žalobca vyjadril nesúhlas s vykonaním kontroly, ktorú označil za účelovú, tendenčnú s cieľom za každú cenu zistiť nedostatky a kontrolné orgány neakceptovali vecné správne argumenty žalobcu, čo sa týka čerpania finančných prostriedkov v rámci univerzity. Námietky žalobcu z 12.07.2005 žalovaný ani v jednom bode neakceptoval, hoci rektor okamžite vydal opatrenia k odstráneniu zistených nedostatkov zo strany kontrolných orgánov.

Napriek snahe žalobcu, kontrolná skupina nezohľadnila tú skutočnosť, že žalobca vnútroorganizačnými opatreniami usporiadal spôsoby čerpania bežných a kapitálových výdavkov, čo potvrdila aj nezávislá audítorská organizácia. Na základe tohto dôvodu žalobca označil postup kontrolnej skupiny za neadekvátny voči univerzite.

Podľa žalobcu žalovaný nezohľadnil objektívne dôvody jeho námietok, nevysporiadal sa dostatočne so zistením skutkovým stavom a vo veci nepostupoval objektívne z reálneho

pohľadu na činnosti a existenciu univerzity, ktorá vznikla zákonom Národnej rady č. 401/2002 Z.z. Tiež žalobca označil postup krajského súdu voči žalobcovi za príliš neadekvátny a vyslovil názor, že krajský súd objektívne nepreskúmal argumenty žalobcu v súlade s § 205 OSP.

Záverom žalobca vyslovil požiadavku, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Z vyjadrenia žalovaného z 12.05.2009 (č. l. 64) vyplýva, že v predmetnom odvolaní nie sú uvedené žiadne nové, či iné právne skutočnosti, ktoré by mali akýkoľvek vplyv na petit a právne odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu a tiež žalovaný zastáva právny názor, že sa už s nimi vysporiadal už vo svojom vyjadrení k žalobe č. k. 2S 103/06-9 zo dňa 22.05.2006 a na právnych záveroch uvedených v predmetnom vyjadrení trvá.

K námietkam žalobcu (postup podľa opatrenia Ministerstva financií, podľa ktorých žalobca mal realizovať účtovníctvo a rozpočtovú klasifikáciu, nemali byť zohľadnené dôvody jeho námietok, žalovaný sa nevysporiadal so zisteným skutkovým stavom, žalovaný údajne nepostupoval objektívne a vec posudzoval čisto z formálneho hľadiska) žalovaný uviedol, že v rámci správneho konania po zohľadnení všetkých dôkazových materiálov a na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu veci, boli vyhodnotených výsledky následnej finančnej kontroly uvedené v Správe o výsledku následnej finančnej kontroly a všetky rozpočtové prostriedky účtovne a finančne vysporiadané v rámci rozpočtového roka sa nestali predmetom napadnutého rozhodnutia.

Preto žalovaný požadoval, aby napadnutý rozsudok krajského súdu odvolací súd potvrdil a odvolanie žalobcu zamietol ako nedôvodné.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe postupom podľa zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 O.s.p.

odvolanie prípustné, vo veci v zmysle dôvodov uvedených v § 250ja ods. 2 O.s.p. nenariadil pojednávanie a po neverejnej porade senátu dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože napadnuté rozhodnutie je vydané v súlade so zákonom, a preto v medziach odvolacích dôvodov a argumentov účastníkov postupom podľa § 219 ods. 1 O.s.p. rozsudok krajského súdu potvrdil.

Predovšetkým Najvyšší súd konštatuje, že súdny prieskum rozhodnutí správnych orgánov na základe žaloby podanej žalobcom podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku je ovládaný dispozitívnou zásadou kontradiktórneho procesu, že žalobca určuje nielen predmet ale aj rozsah prieskumu. Tento záver vyplýva nielen z ustanovenia § 250j ods. 1 a 2 ale aj z koncentračnej zásady obsiahnutej v § 250h ods. 1 O.s.p. Hore uvedená dispozitívna zásada sa prelamuje zásadou oficiality súdneho prieskumu z titulu verejného záujmu iba v tom prípade, ak sú splnené podmienky obsiahnuté v ustanovení § 250j ods. 3 O.s.p.

Podľa § 250j ods. 3 O.s.p. súd zruší napadnuté rozhodnutie správneho orgánu a podľa okolností aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vráti vec žalovanému správnejmu orgánu na ďalšie konanie, ak bolo rozhodnutie vydané na základe neúčinného právneho predpisu, ak rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo pre nedostatok dôvodov alebo rozhodnutie je nepreskúmateľné pre neúplnosť spisov správneho orgánu alebo z dôvodu, že spisy neboli predložené. Súd zruší rozhodnutie správneho orgánu a konanie zastaví, ak rozhodnutie vydal orgán, ktorý na to nebol podľa zákona oprávnený. Rozsahom a dôvodmi žaloby v týchto prípadoch nie je súd viazaný.

Predovšetkým Najvyšší súd ako súd odvolací konštatuje, že v zmysle § 212 ods. 5 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. nie je viazaný záverečným pokynom žalobcu, ktorý požadoval, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, lebo nakladanie s odvolacím konaním je v plnej dispozícii odvolacieho súdu.

Podľa § 212 ods. 5 O.s.p. odvolací súd môže rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť, aj keď sa navrhuje zmena, a naopak.

Čo sa týka skutkového stavu, má Najvyšší súd z predloženého administratívneho spisu zistené, že prvostupňový správny orgán vo výroku svojho rozhodnutia č.: I/122/12236/2005

zo dňa 16. decembra 2005 konštatoval porušenie finančnej disciplíny (§ 10 ods. 1 a 7 zák. č. 303/1995 Z. z.), ktoré sa podľa § 37 ods. 3 zák. č. 523/2004 Z.z. posudzuje ako porušenie podľa § 31 ods. 1 písm. a) a b) zák. č. 523/2004 Z.z. Na základe uvedeného podľa § 31 ods. 9 zák. č. 523/2004 Z.z. bola žalobcovi v súlade s § 31 ods. 3 a 4 zák. č. 523/2004 Z.z. uložená povinnosť verejné finančné prostriedky a penále vo vyčíslenej výške odvieť do štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

Takto zistený skutkový stav osvedčuje, že právnym základom výrokovej časti žalobcu o aplikácii príslušných ustanovení zák. č. 523/2004 Z.z. [konkrétne § 31 ods. 1 písm. a) a b)] s právnym záverom o porušení rozpočtovej disciplíny v roku 2004 je aplikácia intertemporálneho ustanovenia § 37 ods. 3 zák. č. 523/2004 Z.z. Samotná finančná kontrola začala v apríli 2005, tzn. že začala až po nadobudnutí účinnosti zák. č. 523/2004 Z.z.

Podľa § 37 ods. 3 zák. č. 523/2004 Z.z. na konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona sa vzťahujú doterajšie predpisy. Doterajšie predpisy sa vzťahujú aj na konania o porušení rozpočtovej disciplíny začaté po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, ak sa výkon finančnej kontroly začal pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona. Ak sa výkon finančnej kontroly začal po nadobudnutí účinnosti tohto zákona, posúdi sa aj porušenie rozpočtovej disciplíny podľa tohto zákona, pričom sa použijú sankcie podľa tohto zákona.

Najvyšší súd má zo spisu preukázané, že žalobca pri sume 4.624.962,- Sk namietal (tvrdil), že toto účtovne usporiadal ku koncu kalendárneho roka 2004, a ďalej, že finančná čiastka 8.787.901 Sk nebola použitá z rozpočtových, resp. verejných prostriedkov, ale z vlastných zdrojov organizácie – z účastníckych poplatkov, za služby – stravovanie, podnikateľská činnosť. Je na škodu žalobcu, že okrem hore uvedeného bremena tvrdenia prezentovaného vo všeobecnej rovine nekonkretizoval, čo pokladá za nezákonné na strane žalovaného a aké dôkazné prostriedky nielen na podporu ale aj preukázanie svojich tvrdení v súdnom odvolacom konaní predkladá, tzn. že neuniesol dôkazné bremeno.

Naopak žalobca sa v svojom odvolaní uchýlil iba k všeobecným formuláciám: „považujem postup kontrolnej skupiny za neadekvátny“ (bez uvedenia konkrétnych záverov audítorov potvrdzujúcich kontrolné pochybenia žalovaného), „Žalovaný nezohľadnil objektívne dôvody našich námietok, nevysporiadal sa dostatočne so zistením skutkovým stavom a vo veci nepostupoval objektívne“ (bez objasnenia vplyvu reálneho pohľadu činnosti

a existencie univerzity a aký mohol mať vplyv na zákonnosť kontroly a vykonaných zistení, resp. aký dopad mal mať na hospodárenie s verejnými prostriedkami spomínaný Kontrakt), „Považujem postup Krajského súdu voči našej organizácii za príliš neadekvátny“ (bez objasnenia pojmu neadekvátnosti a jeho vplyvu na možné nezákonnosť postupu krajského súdu) a nesplnil si svoju základnú dôkaznú povinnosť vyžadovanú podľa § 120 ods. 1 v spoj. s § 211 ods. 2 a § 246c ods. 1 O.s.p. aj pre odvolacie konanie.

Podľa § 120 ods. 1 O.s.p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. Súd môže výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci.

Takto žalobcom formulované odvolacie námietky neumožňujú Najvyššiemu súdu vykonať súdny prieskum tvrdenej nezákonnosti rozsudku krajského súdu v zmysle § 205 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p.

Podľa § 205 ods. 2 O.s.p. odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,*
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,*
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,*
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,*
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),*
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.*

Za tejto situácie má Najvyšší súd z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia správneho orgánu preukázané, že žalovaný sa s nesúhlasnými námietkami žalobcu, podľa ktorých

- žalobca sumu 4.624.962,- Sk účtovne usporiadal ku koncu kalendárneho roka 2004, a ďalej
- finančná čiastka 8 787 901 Sk nebola použitá z rozpočtových, resp. verejných prostriedkov, ale z vlastných zdrojov žalobcu,

dostatočným spôsobom vysporiadal, a to z pohľadu, aký vplyv na rozhodnutie mali hore uvedené námietky žalobcu a prečo neboli podľa žalovaného vyhodnotené ako dôvodné (napríklad str. 3 odôvodnenia rieši otázku prevodu sumy 15 miliónov Sk ako aj otázku charakteru vlastných prostriedkov).

Podľa § 37 ods. 1 zák. č. 303/1995 Z.z. príspevková organizácia hospodári podľa svojho rozpočtu nákladov, výnosov a hospodárskeho výsledku. Jej rozpočet zahŕňa aj príspevok z rozpočtu zriaďovateľa, prostriedky vlastných finančných fondov, prostriedky prijaté od iných subjektov, prípadne prostriedky získané svojou podnikateľskou činnosťou. Na hospodárenie so všetkými prostriedkami príspevkovej organizácie sa vzťahujú ustanovenia tohto zákona.

Podľa § 38 ods. 2 zák. č. 303/1995 Z.z. príspevková organizácia uhrádza výdavky na prevádzkovú činnosť, opravy a údržbu hmotného majetku, ako aj na obstaranie hmotného a nehmotného majetku prednostne z vlastných zdrojov. V prípade, že vlastné zdroje nepostačujú na krytie uvedených potrieb, zriaďovateľ môže poskytnúť príspevkovej organizácii príspevok. Tento príspevok môže určiť najviac v takej výške, aby jej rozpočet bol vyrovnaný; to neplatí, ak je príspevková organizácia zdravotníckym zariadením, ktorému patrí úhrada za poskytnutú zdravotnú starostlivosť podľa osobitného predpisu. 26a) Zriaďovateľ môže príspevkovej organizácii krátiť alebo zvýšiť príspevok pri zmene a nedodržaní podmienok, za ktorých bol určený finančný vzťah medzi zriaďovateľom a príspevkovou organizáciou.

Podľa § 41 ods. 2 zák. č. 303/1995 Z.z. rozsah obstarávania hmotného a nehmotného majetku príspevkovej organizácie vrátane jeho technického zhodnotenia je určený výškou prostriedkov vo fonde reprodukcie a výškou prostriedkov získaných z prijatých úverov.

Žalobca ďalej v odvolaní konkretizoval svoju námietku, a to, že medzi jeho nadriadeným orgánom - Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky a žalobcom bol uzatvorený Kontrakt na zabezpečenie činnosti univerzity na rok 2004. Podľa žalobcu Ministerstvo zdravotníctva Slovenskej republiky uvedený Kontrakt nedodržalo a žalobca nedostala transfer na bežné výdavky za prvý štvrtrok 2004 v objeme dohodnutom v Kontrakte. Iba zo žaloby z 15. marca 2006 sa Najvyšší súd dozvedel, že žalobca dostal finančné prostriedky dňa 13. januára 2004 vo výške 14.500 tisíc Sk a 19. marca 2004

vo výške 34.241 tisíc Sk namiesto dohodnutej sumy 206.641 tisíc Sk. Tieto dôvody podľa žalobcu viedli k tomu, že musel riešiť úhrady miezd a dodávateľských záväzkov z vlastných zdrojov, ktoré získal z predmetu činnosti. Nevyplatenie miezd za dva mesiace by podľa neho vyvolalo vážne napätie medzi zamestnancami univerzity ako i neistotu v jeho ďalší rozvoj.

Uvedená námietka však neoprávňovala žalobcu na porušovanie rozpočtovej disciplíny. Predmet a charakter uvedeného Kontraktu zo 16. marca 2004, tzn. zabezpečenie vzdelávacej ako aj vedecko-výskumných a iných odborných činností žalobcu v roku 2004, ho zaraďuje do fiškálnej skupiny súkromno-právnych vzťahov vymedzených právne ust. § 261 ods. 2 Obchodného zákonníka. Toto nie je možné, ako správne deklaroval žalovaný, označiť za dôvod, ktorý liberuje nedodržiavanie rozpočtovej disciplíny.

Najvyšší súd ako súd odvolací vzhľadom na smerovanie argumentov uplatnených žalobcom v jeho odvolaní uvádza, že napadnuté rozhodnutie žalovaného má formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca je zodpovedný za hospodárenie zo zverenými prostriedkami verejných financií. Počas konania nebolo účastníkmi naznačené ani odvolací súd nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť.

Na základe hore uvedených skutkových zistení ako aj právnych záverov, s prihliadnutím k odvolacím dôvodom, námietkam žalobcu ako aj stanoviska žalovaného Najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti jeho rozsudku.

Najvyšší súd v prejednávanej veci v súlade s ust. § 250ja ods. 3 O.s.p. rozhodol bez pojednávania, lebo nezistil, že by týmto postupom bol porušený verejný záujem (vo veci prebehlo na prvom stupni súdne pojednávanie, pričom účastníkom bola daná možnosť sa ho zúčastniť), nešlo o vec v zmysle § 250i ods. 2 O.s.p. (povinnosť vrátiť verejné prostriedky a zaplatiť sankciu vyplýva z verejnoprávnych vzťahov), v konaní nebolo potrebné

v súlade s ust. § 250i ods. 1 O.s.p. vykonať dokazovanie a z iných dôvodov nevznikla potreba pojednávajúceho nariadenia.

O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešnému žalobcovi, ktorý si včas uplatnil podľa § 151 O.s.p. svoj nárok na náhradu trov konania, je možno toto právo priznať.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu **nie je** prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).

V Bratislave 18. mája 2010

Ing. JUDr. Miroslav Gavalec, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová